

forhold. Naar dette ogsaa fremtidig sker, vil man sikkert kunne nøjes med et Spillerum af 150—180 Kubikfod som for Tiden, men i hvert Fald maa vi indtrængende tillade os at anmode om, at Forordningerne ikke stærkes ud over 170—200 Kubikfod.

Formentlig har den ærede Folketingsmand, Statsraad N. Andersen sigtet paa noget lignende, naar han ved sine Udtalelser under Sagens første Behandling i Folketinget anbefalede, „at der allerede nu blev truffen Bestemmelser om et vist Maal, et vist Minimum af Forbringer, der maa stilles til ethvert Værkstedslokale og Fabrikslokale, navnlig under Hensyn til det Antal Personer, der skal arbejde der“ — hvorhos han senere i sin Tale i Sammenhæng hermed betegne de sidste Punktum'er i § 14 (herunder Kravene om Ventilation, Luftfornæelse og Renholdelse) som Krav, „det vil være meget vanskeligt om ikke umuligt at gennemføre“. Men hvis man i Modsetning hertil vil fastholde Forordningerne i § 14 i deres nuværende fulde Omfang, særlig den nævnte Bestemmelse om Kubikindholdets Størrelse, da ere vi saa uenige som vel mulig med den ærede Folketingsmand i, at disse Forbedringer af Værksted- og Fabrikindretninger skulle kunne forlanges gennemførte over hele Vnien inden for en vis kortere Tidssfrist, altsaa ogsaa for de ældre Lokalers Vedkommende. Dette vilde være en flagrant Ubillighed over for alle de Virksomheder, der nu en Gang have indrettet deres Forhold efter den bestaaende Lovgivnings Forrifter, og for hvilke det i en stor Række af Tilfælde — saaledes overalt i den gamle By — vilde være fuldstændig umuligt paa en Gang at skaffe større Lustrum uden ved komplet Ombygning eller Flytning af deres Lokalteter. Vi maa derfor meget paastønne, at den høje Regering med vanlig Varsomhed over for det bestaaende er gaaet lige den modsatte Vej i Lovforslaget, ved hvilket man kun tilsigter at gennemføre de ny radikale Forbedringer af Værkstedforholdene gradvis, og efterhaanden som Ny-Bygninger og Ny-Indretninger finde Sted. Dette synes os at være en sund og berettiget Konservatisme i en Sag, der som denne dog helst saa vidt mulig maa overlades til en rolig og naturlig Udvikling.

At Bestemmelsen — ligeledes i § 14, sidste Stykke — om, at Vægge og Loftter skulle rengøres hver Uge, er en ganske uoverkommelig og efter vor Formening tillige en ganske unødvendig Ting, tillade vi os i Forbigaaende kortelig at bemærke.

Sdet vi bede det ærede Udvalg tage vor nærværende Henvendelse under velvillig Overvejelse, skulle vi endelig tillade os at udtale følgende:

Naar for Naar ere vi danske Cigar- og Tobaks-Fabrikanter i økonomisk Henseende blevne saa at sige trængte fra begge Sider — paa den ene Side have Arbejdernes Fagorganisationer stærket deres Lønforbringer mer og mer, sidst til en saadan Grad, at Konkurrence med Udlandet snart synes umulig; paa den anden Side stiller man fra Lovgivningsmagtens og Autoriteternes Side Naar for Naar større og stigende Krav til os i Henseende til Arbejderforsikring, Hygieine, Fabrikindretninger o. s. v. Vi anerkende vel, at gode Grunde kunne tale for begge Dele, og at særlig de humane Almenhensyn, som Lovgivningsmagten og Autoriteterne ønske at varetage over for Fabrikindustrien, have deres store sociale Betydning og Berettigelse. Men medens dog Formaal og Følger her ofte kunne omtvistes, saa er det visse dette, at det alt sammen pekuniært gaar ud over os Fabrikanter. Og hvad særlig Cigarindustrien angaar, da er nu vore Produktionsomkostningers Niveau bragt saa højt op, at den Tid næppe vil være fjern, hvor Løstunder af Arbejdere maa falde det offentlige til Byrde eller søge anden Bestæftigelse, fordi Udlandets Konkurrence har knust vort Erhverv.

For Cigar- og Tobaksfabrikanternes Forening af 20de Juni 1875.

L. N. Høy.

N. N. C. Bay.

C. Poulsen.